

som kjendte til Forholdet, og faaet et Svar, der stemmede med Alt, hvad Andre kom til. Dersom det ærede Medlem for Ringkjøbing Amts 1ste Valgkreds (Sylvester Sørensen) altsaa havde hørt efter, hvad jeg sagde, kunde han have sparet sine Bemærkninger i denne Henseende. Hvad det angaaer, at jeg ikke skulde kjende Sagen i dens Heelhed, da vil jeg sige, at det vilde være i høi Grad forunderligt, om jeg ikke skulde kunne have dannet mig en Mening derom, da jeg i 20 Aar har seet denne Sag forhandlet heri Salen og i Udvalg og har seet en Commissions Betænkning derom. Jeg siger, at, dersom en Rigsdagsmand ikke kan danne sig nogen Mening om denne Sag efter de Forhandlinger, der her have været førte, saa kan han overhovedet ikke danne sig en Mening om nogen Sag. Man skal i det Hele — det er en Hensikling, jeg gjør til den ærede Rigsdagsmand for Ringkjøbing Amts 1ste Valgkreds — vel vogte sig for, fordi man troer, at man paa Grund af sin Livsstilling i det Hele kjender en Sag noget nærmere end en Rigsdagsmand, som ikke er i denne Stilling, da at ville gjøre denne særlige specielle Rundskab gjældende, thi man kan saa let faae dette Vaaben vendt imod sig. Juristen kan staae op og sige: Det og Det forstaaer Iffejuristen sig ikke paa, en Banquier kan sige, hvis der f. Ex. er Tale om finantzielle Operationer: Det forstaaer den Mand, som ikke er Banquier, sig ikke paa, og saaledes kan man let komme til at frakjende Enhver Evne til at danne sig en Mening; men det er en farlig Bet, som den ærede Rigsdagsmand i sin Tver for at forsvare dette Dvasstutteri er kommen ind paa. Dernæst sagde det ærede Medlem, at jeg ikke indlod mig paa Realiteten. Nu vil jeg henviise til det høitærede Thing, hvad der er Realiteten ved en Sag som denne; dersom Spørgsmaalet om Driftsmaaden og, hvem der skal give Pengene dertil, ikke er Realiteten ved en Sag, saa veed jeg ikke, hvad der er Realiteten derved. Det var netop ved at omtale dette, at jeg talte om Realiteten, medens man fra den ærede Rigsdagsmands Mund næsten ikke hørte et Ord derom, thi det, der ikke er Realitet, er at møde Indvendinger med An-

tagelser, med Ordene: jeg troer, jeg ønsker, jeg haaber. Derimod er det netop Realitetsudtalelser, naar man taler om, hvad Stutteriet vil koste, hvem der skal have det i sin Magt at drive det og hvorledes Driftsmaaden skal være. Den ærede Rigsdagsmand sagde: Det kan være os det Samme, om de, der ville forpagte Stutteriet, kunne komme ud af det eller ikke. Sa, det kunde være ganske rigtigt, naar vi blot vare frie for at yde Penge dertil. Det er en ganske ny Maade, vi her ere komne ind paa; Staten har tidligere drevet Industrier, folgt dem bort og skilt sig af med dem, men den har sandelig ikke indladt sig paa at give Fossk Penge til at vedblive den Industri, som den selv opgav; men det er dette, man her opmuntret til. Tøvrigt er der een Bemærkning, som jeg holdt tilbage, da jeg før havde Ordet, men som jeg ønsker nu at fremkomme med, nemlig den, at, dersom dette Forslag bliver til Lov, saa kunne vi et halvt Aar efter have Stutteriet i det deiligste Flor igjen, altsaat som det tidligere var. Jeg har oplevet, og det har vel ethvert Medlem her i Thinget lagt Mærke til, at en høitaget Indenrigsminister paa det Bestemteste havde erklæret sig for, at man skulde forsætte Stutteriet paa den samme Maade som hidtil, og at han havde det bedste Haab om, at man derved vilde opnaae et heldigt Resultat. Jeg har hørt en anden ligesaa høitaget Indenrigsminister for ikke et Aar siden, om jeg ikke huffer feil, udtale en himmelvidt forskjellig Mening derfra; han sagde, at der var Intet, der kunde redde vor Hefteavl undtagen Guldblod. Nu sætter jeg, at en Minister bortforpagter Stutteriet med den Myndighed i sin Haand og den Forpligtelse, som han efter dette Forslag skal have, og han seer, at Stutteriet drives paa en Maade, som strider ganske imod hans Overbeviisning, og hvorved Hefteavlen vil blive ødelagt. Naar nu Ministeren siger: Den Maade, hvorpaa Stutteriet drives, er reent til Udælgelse for Hefteavlen, den Gingsst maae I ikke bruge, den skal I castre, og den skal I bruge, og Forpagteren saa siger: Det kunne vi ikke gjøre, det strider mod vore Anstuelser, hvad gjør saa Ministeren? Det er hans Ret, og det ligger saa nær, at